

ΕΚΕΙ ΠΟΥ Η ΦΑΤΝΗ ΕΝΟΣ ΘΕΟΥ ΕΓΙΝΕ ΒΑΣΗ ΠΥΡΗΝΙΚΗ.

Στο φακό των τρομαγμένων ματιών της Άννας Φρανκ,
η « Νύχτα των Κρυστάλλων»
ενός εύθραυστου γυάλινου κόσμου,
ράγισε την ψυχή της και έσταξε το μελάνι της για να φανερώσει,
τους τοίχους με τα λευκά κελιά
που οι κυρίαρχοι κρατούν ,
σαν τα ποντίκια τούς λαούς,
πίσω απ' την βιτρίνα της αγορά τους...
Είναι η απαρχή που -η προαιώνια αιτία-,
πισωγυρίζει τον άνθρωπο στη ζωώδη του φύση,
περπατώντας στα τέσσερα πόδια του,
με τη μορφή του κτήνους,
και απειλεί το κάθε ανθρώπινο σώμα,
αφού μολύνει πρώτα θανατηφόρα τον ανθρώπινο νου...
Μέσα στα θρυμματισμένα κρύσταλλα
της ιστορικής αποκτήνωσης του ανθρώπου,
αντικατοπτρίζονταν κάτω από το ματωμένο ουράνιο τόξο,
πίσω από τις σήτες των Άουσβιτς, Νταχάου,
οι ελεύθεροι πια άνθρωποι σκελετοί,
και τα πεταμένα σύμβολα των ηττημένων Ναζί,
που το νυστέρι του κόκκινου στρατού,

ανέσυρε ως θανατηφόρους χαλκάδες,
απ' το σώμα της ανθρωπότητας
λίγο πριν τη σταύρωση της.
Τα ματωμένα πτυελοδοχεία της ανθρωπότητας,
κείτονταν στην κόκκινη πλατεία,
ως - μοναδική - καταδίκη του φασισμού στην ιστορία...
Οι «σύμμαχοι» στα λογιστήρια των πολυεθνικών,
μελετούσαν τις προσοδοφόρες «αξίες» των NAZI - φασιστών,
κι έδωσαν καταφύγιο στα καταδικασμένα τέρατα
στη Νυρεμβέργη της «δίκαιης κρίσης των λαών»,
N.A.T.O.(ς) ο Τζόζεφ Μακάρθου των ευρωπαίων και των υπερατλαντικών...
Τα όνειρα της Άννας Φρανκ,
πέταξαν μέσα απ' το εξαϋλωμένο παιδικό σώμα της,
ως χελιδόνια για να φέρουν
την άνοιξη στην ανθρωπότητα...
Αν η ανθρώπινη σκέψη τη λευτεριά ερωτευθεί,
και μια πατρίδα για ν' απλώνει ρίζες στη γη,
πάντα με το μαχαίρι και την τσάπα θα προχωρεί'
εβραίοι, παλαιστίνιοι και όλοι οι λαοί,
όταν είναι κυνηγημένα πουλιά στη γη...
Όμως τα χελιδόνια της Άννας Φρανκ,
μέσα στους καπνούς και στις φωτιές,

σε γκρεμισμένες στέγες και σε καπνισμένες αυλές,
δεν έφεραν την άνοιξη ποτές...
Χαγκάνα» σε είπαν όλης της γης οι κυνηγημένοι των ρωμαίων'
«Χαμάς», «Φατάχ» και «Χεζμπολάχ» οι κυνηγημένοι των Εβραίων...
Παράνομοι και νόμιμοι μαζί ,
σαν τη σκουριά που διαβρώνει το νου η ζωή,
σε εθνοκάθαρση με Ολοκαύτωμα τώρα του Δαυίδ οι λαοί, σε απειλή...
Εκεί που γεννηθήκαν όλοι οι θεοί,
και φώλιασαν στου ανθρώπου τη σκέψη και την ψυχή,
οι «μάγοι», με λιβάνι , μύρα, -μαύρο χρυσό- αλλά και κερι,
να φέγγουν στη «άγια» κυβερνησιμότητα
για την κατάκτηση του ανθρώπινου κάστρου,
από την κάθε πολυεθνική,
της γης κατακτητή...
Η φάτνη ενός θεού έγινε βάση πυρηνική,
και η εξέλιξη της ανθρώπινης ματαιότητας,
από «Άγιο Πνεύμα» για την
«ανύψωση όλων των ανθρώπων στη γη»,
έγινε ο παγκόσμιος χωροφύλακας,
των πολυεθνικών και των κατακτητών η απειλή...
Κι ένας λαός που μπήκε στη υψικάμινο,
στης ιστορίας τη λήθη για να βρεθεί,

βλέπει το κράτος του πολεμική μηχανή ,
να φοράει τη μπότα του Άρειου κατακτητή,
και στα Νταχάου της εθνοκάθαρσης να "ζήλεψε",
ετούτη την απάνθρωπη σπουδή...
Όμως τα χελιδόνια της Άννας Φρανκ βρήκαν φωλιά,
μέσα στο μυαλό και στη χούφτα
του κάθε παλαιστίνιου πιτσιρικά.
Πέτρωσαν και σαν οβίδες πετούν πάνω στα τανκς μπροστά,
ορθώνοντας πανανθρώπινο ανάστημα για τη λευτεριά...
Όσες φυλακές κι αν χτίσουν των λαών οι κατακτητές,
όσες κατηγορίες κι αν γράψουν των Γαλιλαίων οι μεσαιώνες,
η Αχέντ Ταμίμι ετών δέκα επτά, μ' ένα χαστούκι στον τύραννο απαντά...
«...βγάλτε μου τις χειροπέδες να σας δείξω
πως χτύπησα το στρατιώτη κύριε δικαστά ...»
Όταν οι κυρίαρχοι ανακατεύουν την τράπουλα
και παίζουν τη λευτεριά,
για κάθε πατρίδα σε μια παρτίδα,
με άσσοις στο μανίκι, πάνω στη ματωμένη γη
κι απλώνει η βαρβαρότητα την δική της αρίδα,,
οι κυριαρχούμενοι γίνονται οι «αρουραίοι» σε κατοχή,
στήνουν στοές της λευτεριάς, στα σπλάχνα της γης,
την έξοδο απ' το Μεσολόγγι της παλαιστινιακής οργής.

Κι η Γάζα τώρα, φοριέται στο ματωμένο σώμα του Ισραήλ...
Μα σαν θεριεύει μέσα μας η εκδίκηση των ανθρώπο «αρουραίων»,
πάντα η ανθρωπιά θα μας ραγίζει ,στου πολέμου τα σφαγεία.
Γιατί αν θέλεις να λέγεσαι άνθρωπος,
όπου υπάρχει ανθρώπινη πληγή,
η χάνεται ανθρώπινη ζωή,
ματώνεις μέσα σου κι εσύ...
Μα όταν ορθώνει η εθνικάθαρση,
τον τοίχο της τυραννίας,
την αισχύνη,
πίσω απ τον τοίχο της,
θα απαντά με βιά και η Παλαιστίνη...
Ο.Η.(μ) Ε τα κροκοδείλια δάκρυα,
των πρότερων «τυφλών» που δεν είδαν ,
στα στρατόπεδα Σάμπρα και Σατίλα των προσφύγων παλαιστινίων,
τα νεκρά σώματα χιλιάδων γυναικόπαιδων παριών .
Δεν είχαν εκείνα γκρο πλαν,
στην τι βι των επενδυτών ...
Οι γλάροι που πέταξαν έξω απ' τα κρεματόρια των Ναζί,
στης αγοραίας συνείδησης το στρατί,
έγιναν αρπακτικά βουτηγμένα στο κατράμι...
και τα θανατηφόρα αέρια απλώθηκαν ως « λευκός φώσφορος»

στο θάλαμο αερίων,
τη ματωμένη Λωρίδα,
που απλώνει τη Γάζα πάνω της η ανθρωπότητα ματωμένη κηλίδα.
Το όνειδος της ανοχής των υποκριτών, για τα κρεματόρια των Ισραηλινών ,
με τα ασφυξιογόνα και φλογερά αέρια ,για την καθαρότητα των Ισραηλινών Αρίων,
για να κουβαλούν στα γαμψά νύχια τους τη γη των παλαιστίνιων.
Χύνουν κατράμι των κυρίαρχων οι ταγοί
στα μυαλά όλων των λαών ,
για να ανοίξουν το θέατρο του παραλόγου
συμπάθειας της εθνοκάθαρσης,
στη γη των αντιστεκόμενων Παλαιστινίων.
Η Άννα Φρανκ και η αδερφή της ψυχή,
εξολοθρεύτηκαν από το τύφο,
στα κρεματόρια των Ναζί...
Και ο τύφος που εξαπλώθηκε στην Παλαιστίνη ,
είναι από τον ιό της εθνοκάθαρσης ,
που όλη τη γη μολύνει...
Μπροστά στο κτήνος που ξερνά ασάλι και φωτιά,
αν θες να λέγεσαι άνθρωπος κτίζεις κάστρα ανθρώπινα...
Ενώνουμε τα χέρια μας και κυκλώνουμε την Παλαιστίνη,
Όλοι οι άνθρωποι πάνω στη γη,
με μια φωνή.

ΚΑΤΩ ΤΑ ΧΕΡΙΑ ΑΠΟ ΤΗ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ
ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΤΗ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ
ΝΟ ΡΑΣΑΡΑΝ.

Τριαντάφυλλος Μπαλωμένος

Αγ. Παρασκευή 17 Οκτώβρη 2023

Το ποίημα αυτό δημοσιεύτηκε στο περιοδικό ΑΤΕΧΝΩΣ.